

ДЖИМ КОРБЕТ ПРЕДГОВОР

Превод от английски: Здравко Станков, Борис Паланков, 1968

chitanka.info

Тъй като много от разказите в тази книга са за тигри-човекоядци, може би няма да е зле да обясня как тези животни свикват да ядат човешко месо.

Тигърът-човекоядец е тигър, който по силата на независещи от него обстоятелства е заставен да се храни с необичайна храна. Тези обстоятелства в деветдесет на сто от случаите са наранявания, а в останалите десет на сто — старост. Раната, която превръща даден тигър в човекоядец, обикновено се дължи на небрежен изстрел, след който раненото животно не се проследява и доубива, или пък на това, че при удавянето на някой индийски таралеж тигърът се разгневява до самозабрава, като се наранява от бодлите му.

Тигърът поначало не яде хора. Само когато е осакатен от нараняване или е стар, за да живее, той е принуден да се храни с човешко месо.

Когато напада животните, като ги проследява или издебва, тигърът се осланя главно на своята бързина и до известна степен на зъбите и ноктите си. Затова, когато страда от болезнени рани, няма зъби или пък зъбите му са повредени, а ноктите — изтъркани, та не може да лови животни, с които поначало се храни, той по неволя започва да напада човека. Аз съм убеден, че това преминаване от животинска храна към човешко месо в повечето случаи става случайно.

За да обясня какво наричам случайно, ще ви приведа случая с Муктесарската тигрица-човекоядка. Тази сравнително млада тигрица, когато давела един индийски таралеж, изгубила едното си око, а освен това около петдесет бодила, дълги от два до двадесет сантиметра, се забили в лакътя и стъпалото на предния ѝ десен крак. Много от бодлите, след като опрели в костта, се огънали във форма на фуркет, та върхът на всеки бодил и пречупеният му край почти се съединили. Гнойни рани се образували по местата, където тигрицата се мъчила да извади бодлите със зъби. Когато животното лежало в гъстата трева и премаляло от глад, ближело раните си, една жена избрала случайно тъкмо тази ливада, за да си накоси трева за добитъка. Отначало тигрицата не ѝ обърнала внимание. Но когато жената накосила тревата и стигнала до мястото, където лежала тигрицата, тя я ударила с лапа по главата и ѝ смазала черепа. Смъртта настъпила моментално. Това личало от факта, че когато на другия ден намерили жената, тя още

държала в едната си ръка сърп, а в другата стискала ръкойката трева, която се канела да отреже в момента, в който ѝ бил нанесен ударът. Тигрицата оставила жената на ливадата и като куцала, извървяла близо два километра и се скрила в една дупка под някакво паднало дърво. След два дни селянин дошъл да си насече съчки от това дърво и тигрицата, която била легнала точно на другия му край, ударила човека. Селянинът паднал върху дървото. Той бил свалил палтото и ризата си. Тигрицата забила ноктите си в гърба му и го убила. Миризмата на потеклата от тялото му кръв, когато бил повален върху дънера, вероятно подсказала на тигрицата за пръв път, че селянинът може да ѝ послужи за храна. Както и да е, преди да го остави, тя изляла част от гърба му. На другия ден вече тя удавила третата си жертва преднамерено и без никакво предизвикателство. По-късно същата тигрица се утвърди като човекоядка и докато я убия, тя издави двадесет и четири души.

Тигър, току-що уловил плячка, ранен тигър или пък тигрица с малки понякога нападат хората, които ги безпокоят. Но колкото и широко значение да дадем на понятието човекоядец, тези тигри не, са човекоядци, въпреки че много хора ги смятат за такива.

Лично аз винаги бих тълкувал всички съмнителни случаи в полза на тигъра, преди да го класирам като човекоядец, а при възможност винаги бих изисквал да се извършва аутопсия на въпросните жертви, преди да бъдат вписани в официалните книжа като жертви на тигър или леопард според случая. Въпросът за аутопсирането на човешките жертви, за които се предполага, че са умъртвени от тигри или леопарди, а из полето от вълци или хиени, е от голямо значение, защото, макар че не желая да цитирам примери, са ми известни случаи, при които погрешно се е приемало, че смъртта се дължи на хищници.

Разпространено е погрешното мнение, че всички човекоядци са стари и крастави и че крастата им се дължи на излишъка от сол в човешкото месо. Не съм компетентен да дам мнение за относителното количество сол в човешкото или животинското месо, но мога да потвърдя и твърдя, че човешкото месо като храна не оказва никакво вредно влияние върху кожата на човекоядците, тъй като всички човекоядци, които съм виждал, имаха великолепни кожи.

Друго общоприето мнение относно човекоядците е, че рожбите на тези зверове автоматично стават човекоядци. Това предположение е

твърде приемливо, но не се потвърждава от фактите. Рожбата на тигър — човекоядец не става човекоядка, защото човекът поначало не представлява естествена храна за тигрите и леопардите. Малкото зверче яде всичко, което майката му даде. Зная дори случаи, три, които малките са помагали на майка си да убива хора. Но не зная нито един случай малко зверче да се отдаде на човекоядство, след като напусне майка си или пък след като майка му е била убита.

Когато човешки същества станат жертва на хищни животни, често се поражда съмнение, дали хищникът е тигър или леопард. Основно правило, от което не съм констатирал никакво изключение, е, че тигърът напада човека само денем, а леопардът — само нощем. И двата звяра са полунощни обитатели на горите, имат почти еднакви навици, убиват жертвите си по един и същ начин и могат да отнасят човешките си жертви на дълги разстояния. Естествено би било да се очаква, че ще нападат по едно и също време на денонощието. Обстоятелството, че не постъпват така, се дължи на разликата в смелостта им. Когато тигър се превърне в човекоядец, той изгубва всякакъв страх от човека, а понеже човек се движи повече през деня, отколкото през нощта, тигърът има възможност да напада жертвите си през деня, та не е нужно да обикаля жилищата им нощно време. Леопардът, от друга страна, дори и след като удави десетки хора, никога не изгубва своя страх от човека и понеже се бои да го срещне през деня, напада жертвите си, когато се движат през нощта, или пък се вмъква в домовете им нощно време.

Поради тези характерни особености на двата звяра, а именно, че единият изгубва всякакъв страх от човека и напада денем, докато другият винаги продължава да се страхува от хората и напада тъмнината, по-лесно е да се убие тигър-човекоядец, отколкото леопард — човекоядец.

Дали един тигър-човекоядец ще извършва своите нападения по-често или по-рядко, зависи от изобилието на животните, които му служат поначало за храна, в местността, където се подвизава, от естеството на недъга, който го е превърнал в човекоядец, и от това, дали животното е мъжко или женско с малки.

Всеки, който няма възможност да си състави собствено — мнение по даден въпрос, е склонен да възприема мнението на другите. Това е особено вярно по отношение на тигрите. Не става дума само за

тигрите — човекоядци, но въобще за тигрите. Онзи писател, който пръв си е послужил с израза „жесток като тигър“ и „крвожаден като тигър“, стремейки се да подсили злия характер на злодея в своето съчинение, не само е проявил плачевно невежество по отношение на животното, което е заклеил, но е изковал изрази, получили всеобщо разпространение, които са главната причина да добием погрешна представа за тигрите. Тази погрешна представа се споделя от всички, с изключение на малко хора, които са имали случай да си съставят свое собствено мнение.

Когато срещна напечатан изрази „жесток като тигър“ и „крвожаден като тигър“, пред очите ми изпъква винаги следната картина: малко момче, въоръжено със стара евзалия пушка, по дясната цев, на която има пукнатина, дълга около петнадесет сантиметра, и прикладът и цевите, на която са вързани с тел, за да не се разпаднат. Момчето скита из джунглите в подножието на планините в онези времена, когато имаше десет пъти повече тигри, отколкото са останали сега. Когато се мръкне, то спи, където завърне, наклало малък огън за кураж и за да се стопли. Събужда се от време на време от рева на тигрите, долитащ понякога отдалеч, а понякога отблизо хвърля съчка в огъня и заспива отново, без да се тревожи, защото знае от собствения си кратък опит и от приказките на тези, които като него са прекарвали живота си в джунглите, че тигърът не причинява никому зло, освен ако го раздразниш. През деня то избягва всеки срещнат тигър, а когато това е невъзможно, застава съвсем неподвижно, докато тигърът отmine, а после продължава своя път. Виждам го как веднъж дебне десетина диви кокошки, които пасат на една поляна, и когато пропълзва до един сливов храст и се надига да погледне над него, храстът се издува и от другата му страна изскача тигър. Излизайки навън, тигърът обръща поглед към момчето с изражение, което ясно говори: „Здравей, хлапе, какво по дяволите търсиш тук?“ Понеже момчето не му отговаря, той се обръща и си отива полека, без да се извърне, за да го погледне втори път. Спомням си още за хилядите мъже, жени и деца, които работят из горите, косят трева или събират съчки и които всеки ден минават покрай залегнали край тях тигри. Когато се върнат благополучно в домовете си, те дори не подозират, че това така наречено „жестоко и крвожадно“ животно ги е наблюдавало.

Измина вече половин век от деня, в който тигърът изскочи от, сливения храл. Последните тридесет и две години аз прекарах почти изцяло в преследване на тигри — човекоядци и макар че съм бил свидетел на сцени, които биха трогнали и човек с каменно сърце, никога не съм имал случай да видя тигър, който да е бил без причина жесток, нито пък да е бил толкова кръвожаден, та да напада повече, отколкото му е необходимо, за да се нахрани или за да нахрани малките си.

Предназначението на тигъра на този свят е да помага да се запази равновесието в природата. Ако в редки случаи поради крайна нужда той убие някой човек или пък когато обичайната му храна е безмилостно изстребена от човека и той дави две на сто от говедата, които му приписват, че дави, несправедливо е да заклеимяваме целия тигърски род като жесток или кръвожаден.

Общопризнато е, че ловците са умерени в своите преценки. Това се дължи на обстоятелството, че мненията им се оформят в течение на много години. Понеже всеки човек е със свой мироглед, естествено е мненията им да се различават по маловажните, а в някои случаи дори и по важните въпроси. Затова не се лаская да вярвам, че всички мнения, които изказвам, ще бъдат посрещнати с всеобщо одобрение.

Съществува обаче въпрос, по който съм дълбоко убеден, че всички ловци безразлично дали са ловували от махан^[1], от гърба на слон или на собствените си крака, ще са съгласни с мен — а именно, че тигърът е великодушен рицар, безкрайно смел, и че когато бъде изстребен, което ще стане, ако общественото мнение не се надигне в негова защита, Индия ще обеднее, защото ще изгуби най-красивото животно от своята фауна.

Леопардите, за разлика от тигрите са до известна степен лешояди и стават човекоядци, когато неограниченото изстребване на дивеча ги лиши от естествената им храна. Жителите на нашите планини в по-голямата си част са индуси и изгарят своите мъртъвци. Изгарянето на тялото се извършва винаги на брега на някой поток или река, за да бъде отнесена пепелта в река Ганг, а оттам в морето. Понеже повечето села са разположени високо в планините, а потоците и реките в много случаи минават на километри под тях в долините, ясно е, че едно погребение предполага големи усилия от страна на жителите на малкото селище. Освен носачите трябва да се намерят хора да съберат

и да откарат дървата, необходими за изгарянето. В нормално време тези церемонии се извършват много съвместно. Но когато в планините се появи епидемия и хората започнат да умират толкова бързо, че става невъзможно да бъдат изгоряни всички, тогава се изпълнява следната проста церемония: слага се горящ въглен в устата на мъртвеца, а после тялото му, се отнася на хълма край селото и се хвърля в пропастта.

Леопард, намиращ се в местност, където естествената му храна е оскъдна, като намери тези трупове, бързо добива вкус към човешкото месо. Когато епидемията стихне и се установят пак нормални условия, той, много естествено, започва да убива хора, щом като не може да намери друга храна.

От двата леопарда-човекоядци в областта Кумаон, които заедно издавиха 525 човешки същества, единият се появи веднага след една тежка епидемия от холера, а другият — след мистериозната болест, разразила се по цяла Индия през 1918 г. под името „испанска болест“.

[1] Махан — платформа, направена от дъски и въжета, поставена обикновено на високо дърво, на която се изчаква тигърът. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.